

B057300C - KBN

MODTAGET

11.10.2003

UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS DOMBOG

DOM

Afsagt den 14. oktober 2003 af Østre Landsrets 15. afdeling
(landsdommerne Karsten Bo Knudsen, Vagn Joensen og Anders Se-
jer Pedersen (kst.)).

15. afd. nr. B-573-01:

V [REDACTED]

(advokat Hans-Erik Andersen, besk.)

mod

1) Patientskadeankenævnet

(Kammeradvokaten v/ advokat Lene Dømkjær Christensen)

biint. 1) KommuneForsikring A/S

(advokat Christina Neugebauer)

Patientforsikringen anerkendte ved afgørelse af 15. oktober 1999, at sagsøgeren, V [REDACTED], under behandling på V [REDACTED] i perioden 1. juli 1992 til 4. november 1992 var blevet påført en skade i form af bevægelsesforstyrrelser omfattet af lov om patientforsikring § 3, stk. 1, jf. § 2, stk. 1, nr. 1. Ved samme afgørelse fastslog Patientforsikringen, at der ikke var grundlag for at tilkende sagsøgeren, der ved patientskadens indtræden oppebar mellemste førtidspension af psykiske årsager, erstatning for tab af erhvervsevne.

- 2 -

Ved afgørelse af 1. september 2000 tiltrådte sagsøgte, Patientskadeankenævnet, at der ikke i den dagældende § 8 i erstatningsansvarsloven var grundlag for at yde sagsøgeren erstatning for tab af erhvervsevne.

Under denne sag, der er anlagt den 26. februar 2001, har sagsøgeren nedlagt påstand om, at Patientskadeankenævnet tilpligtes at anerkende, at der tilkommer hende erstatning for tabt erhvervsevne efter erstatningsansvarslovens § 8, før den ved lov nr. 463 af 7. juni 2001 indførte lovændring.

Patientskadeankenævnet har nedlagt påstand om frifindelse.

KommuneForsikring A/S er indtrådt som biintervenient til støtte for Patientskadeankenævnets påstand.

Sagens omstændigheder:

I Patientskadeankenævnets afgørelse af 1. september 2000 hedder det bl.a.:

".....

Ifølge erstatningsansvarslovens § 8, fastsættes erstatning for tab af erhvervsevne bl.a. for en skadelidt, der i det væsentlige udnytter erhvervsevnen på en måde, som ikke eller kun i begrænset omfang medfører erhvervsindtægt, som et kapitalbeløb på grundlag af den i § 4 nævnte mængde.

Der er lagt vægt på, at V. [redacted] i flere år før skaden, som indtrådte i juli 1992, havde psykiske symptomer med indlæggelser på S. [redacted] I 1990, hvor hun tilkendtes førtidspension, fandtes hun at være blevet tiltagende psykisk skrøbelig, svarende til en grænsepsykose, og ude af stand til at administrere eller overskue almindelige, dagligdags problemer. Hun havde senest i marts 1989 haft et kortvarigt ansættelses-

- 3 -

forhold og før da i øvrigt kun haft kortvarige ansættelsesforhold. Der var uden held gennemført langstrakte bestræbelser på at få hende ind på arbejdsmarkedet. I tiden fra 1990 havde hun et langvarigt ambulante psykiatrik behandlingsforløb frem til marts 1992, hvor hun blev indlagt på grund af psykiske symptomer.

Der er lagt vægt på, at V. [redacted] på tidspunktet for skadens indtræden var førtidspensionist, havde været ude af arbejdsmarkedet i flere år og havde en meget beskeden erhvervsevne. Det findes ikke at kunne påregnes, at hun ville kunne udnytte denne beskeden erhvervsevne, selv om hun ikke var blevet påført en patientskade. En forudsætning for at opnå erstatning efter erstatningslovens § 8 er, at skadelidte havde en erhvervsevne, der kunne udnyttes, men denne forudsætning er ikke opfyldt for V. [redacted] vedkommende, og der kan derfor heller ikke ydes erstatning for tab af erhvervsevne efter § 8.

....."

Om sagsøgerens forhold indtil patientskaden er bl.a. følgende oplyst:

Sagsøgeren blev skilt i 1973, hvor forældremyndigheden over hendes eneste barn, R. [redacted], blev tillagt manden.

I perioden 25. juni til 11. november 1988 var sagsøgeren indlagt på S. [redacted] under diagnosen karakterneuroser. Efter udskrivningen gik hun til behandling på hospitalets ambulatorium.

I 1989 ansøgte hun om førtidspension. I pensionsskema af 5. december 1989 er bl.a. anført:

"....."

Sagen omhandler en nu 41-årig kvinde, der har været sygemeldt siden d. 6.4.89. Kl. har været sygemeldt under diagnosen neurosis karakterogenes og grænsepeykose. Hun har det rig-

- 4 -

tig dårligt. Klager over at være nervøs, anspændt og har svært ved at koncentrere sig, er altid angst. Angsten forværres, når hun er i arbejde. Hun har i mange år haft dårlige nerver. I perioder drikker hun. Hun kommer jævnligt på S ■■■ amb.

Kl. har haft overvejende fabriksarbejde, rengøring og været køkkenmedhjælp. Hun har fået det tiltagende vanskeligere psykisk i arbejdssituationer, og hun har nu helt opgivet at komme i arbejde igen.

.....

Kl. samlever siden nov. 89 med mand, der er i arbejde.

....."

Uddannelses- og erhvervsforløb.

".....

1986/87 i oa, 1/2 år var køkkenhjælp i central-køkkenet i D ■■■, sagde selv op, kunne ikke klare det psykisk, desuden var det også for tungt for ryggen. Kl. havde meget svært ved at omgås andre, var desuden bange for ikke at kunne klare de krav, der blev stillet.

13.1.88 - 22.6.88 havde rengøring på Alko-amb. På S ■■■ om formiddagen, og om eftermiddagen på plejehjemmet. Blev indl. fra arb.pladsen maj 88 "det havde slået klik" kl. kæder det sammen med at hendes far var død 19.4.88. Kl. blev efterfølgende afskediget p.g.a. for mange sygedage.

April 1989 O ■■■. Prøvede at arbejde, men holdt kun i 14 dage, så gik det galt psykisk igen."

I statusbedømmelse af 8. august 1990 anførte overlæge, dr. med. J ■■■ S ■■■ bi.a.:

".....

Pt. Har kun haft kortvarige arbejdsforhold gennem de sidste mange år, sidst fra 28.03.-31.03.89. Hun er ikke i stand til at klare presset på en arbejdsplads, lige som hun ikke er i stand til at

- 5 -

være sammen med kolleger på nogen arbejdsplads (pga. sin psykiske sårbarhed).

.....

Der er gjort ihærdige anstrengelser for at få pt. i gang, bl.a. pga. hendes alder og den omstændighed, at tilstanden tilsyneladende virkede som noget neurotisk. Alle bestræbelser er imidlertid faldet negativt ud, bortset fra aktiveringen på værkstedet under indlæggelse. Pt. har end ikke kunnet klare ergoterapi i tilslutning til sin ambulante kontakt til hospitalet.

.....

Konklusion:

Det drejer sig om en 41-årig, ugift kvinde, der altid har været sensitiv, med angstelse og problemer med affektforvaltning. Pt. er nu så skrøbelig, at hun er ude af stand til at være sammen med eller fungere sammen med andre mennesker gennem længere tid. Hun overvældes daglig af ubehagelige og ukontrollerbare tanker, et følelsesmæssigt kaos, således at man nu må betragte pt. som en meget skrøbeligt integreret personlighed, der enten må rubriceres som en grænsepsykose eller sidestilles med en sådan. Kun under meget beskyttede forhold vil pt. være i stand til at udføre enkle arbejdsmæssige funktioner. Der er gennemført langstrakte bestræbelser på at få pt. i gang igen i arbejdsmæssig henseende, men ganske uden held. Ligeledes har pt. været behandlet intensivt psykoterapeutisk og psykofarmakologisk, uden at det har gjort hende i stand til at kunne fungere arbejdsmæssigt uden for hospitalets rammer. Alt i alt kan det således konkluderes, at pt.s arbejds-evne er varigt nedsat med mere end 2/3. Hun er uden for såvel revalideringsmæssig som terapeutisk rækkevidde."

I perioden 25. september til 9. oktober 1990 var sagsøgeren på ny indlagt på S [REDACTED]. I hospitalets journal er bl.a. anført:

".....

41-årig kvinde indlægges til 14 dages aflastende ophold på P 2. Pt. har en symbiotisk karakterforstyrrelse, hvor hun kommer ud i alkoholproblemer,

- 6 -

når hun er alene. Pt. lever i øjeblikket sammen med en mand, der også har alkoholproblemer. Der er atore problemer i samlivet, og pt. er hernede for at være alene uden at være alene.

....."

Ved afgørelse af 21. februar 1991 tilkendte Revaliderings- og Pensionsnævnet sagsøgeren mellemste førtidspension med virkning fra den 1. januar 1990.

Efter flytning til F overgik sagsøgeren i 1992 til behandling på V [REDACTED] [REDACTED] hvor hun på grund af fejlmedicinering blev påført patientskaden.

Sagsøgeren er efter patientskaden blev tilkendt højeste førtidspension.

Forklaringer:

Der er afgivet forklaring af sagsøgeren og R [REDACTED]
[REDACTED], W [REDACTED], L [REDACTED]
T [REDACTED], P [REDACTED] og overlæge J [REDACTED]

V [REDACTED] har forklaret blandt andet, at hun i 1988 havde rengøringsarbejde på B [REDACTED] og Diakonissestiftelsen. Hun var sygemeldt en stor del af tiden. I 1989 fik hun arbejde hos O [REDACTED] hvor hun kun var en uges tid, før hun blev sygemeldt. I marts-april 1990 syede hun, der er uddannet inden for lædervarebranchen, bælter hos A [REDACTED]. Hun var herefter periodevis i nogle år afløser samme sted. Fra 1989 og frem boede hun sammen med T [REDACTED] som noget af tiden var i arbejde, men i perioder var arbejdsløs. Hun stod for hele husholdningen og passede herunder T [REDACTED] når denne var på samvær. Hendes egen søn, R [REDACTED] var hjemme hos hende periodevis. De hyggede sig sammen, og hun lavede mad

til ham. Hun fik hjemmehjælp i 1993. I 1994 flyttede hun og T[REDACTED] fra hinanden.

R[REDACTED] har blandt andet forklaret, at han ofte besøgte sin mor og overnattede. Han flyttede ikke ind. Hun lavede mad til ham. Hun var en friak mor, som var meget i vigør. Hun stod for husholdningen, da hun boede sammen med T[REDACTED] og hun paseede T[REDACTED] søn, der kun var der hver 14. dag. Da vidnet kom ud i misbrug, gav hun ham ofte mad og husly, men hun var ikke involveret i hans behandling.

W[REDACTED] har forklaret blandt andet, at hun er ergoterapeut og leder af et aktivitetscenter for sindslidende ved S[REDACTED]. Hun lærte sagsøgeren at kende i 1994 og kender hende som en engageret støtte i forbindelse med frivilligt hjælpe- og støttearbejde for sindslidende. På trods af sit handicap har sagsøger holdt ved gennem årene.

L[REDACTED] har forklaret blandt andet, at hun og sagsøger har været veninder i ca. 30 år. De kom meget sammen. Sagsøgers hjem var altid i orden, alt var rent og pænt. Hun stod, da hun boede sammen med T[REDACTED] - i modsætning til nu, hvor hun ikke kan mere - for al husholdning.

T[REDACTED] har forklaret blandt andet, at han og sagsøger var kærester fra 1989 til 1993. De boede sammen i hele perioden. Han havde arbejde det meste af tiden, blandt andet på Grønttorvet og som chauffør. Mens han kendte sagsøger, arbejdede hun hos A[REDACTED]. Hun passede det, hun skulle i hjemmet og sørgede for, at alt var rent og pænt. Hun lavede mad og sørgede for, at han havde madpakke med. Hun var med til at passe hans søn, der var hos dem en uge ad gangen. Han var glad for sagsøger. Den allersidste periode - efter behandlingen på h[REDACTED] - gik det ikke så

godt. Det blev en belastning at se på hende på grund af de fysiske skavanker.

P■■■■■■ har forklaret blandt andet, at han er forlovet med sagsøger. Han har kendt hende siden april 1996. Hun har hjemmehjælp. Han bor lige ved siden af hende og ordner alt det øvrige, såsom at købe ind og lave mad. Hun kan ingen ting, og det bliver værre og værre.

J■■■■■■ har forklaret blandt andet, at han har været overlæge på S■■■■■■ siden 1978. Han har kendt sagsøger siden slutningen af 1980'erne, hvor hun startede i ambulans behandling hos ham. I 1990 var det det psykiske og kun det psykiske, der lå til grund for sagsøgers problemer. Hun var i øvrigt en rank, rask og slank kvinde. Hun kunne dengang kun fungere i rimeligt afgrænsede arbejdssituationer, men kunne sagtens fungere som husmor. Nu er det fysiske handicap kommet til som en altdominerende faktor, der næsten har trængt det psykiske i baggrunden. Der er tale om et totalt invaliderende syndrom.

Landsrettens bemærkninger:

Det er ved Revaliderings- og Pensionsnævnets afgørelse af 21. februar 1991, hvorved sagsøgeren blev tilkendt ret til mellemste førtidspension, lagt til grund, at hendes erhvervsevne var nedsat med omkring 2/3. Landsretten har lagt til grund, at hun på dette tidspunkt led af en psykisk sygdom, men i øvrigt var rask. Det er under sagen ubestridt, at hun i 1992 som følge af fejlmedicinering blev stærkt fysisk invalideret. Det er videre oplyst, at hun efterfølgende blev tilkendt ret til højeste førtidspension.

Efter bevisførelsen lægger landsretten til grund, at sagsøgeren fra 1989 og indtil skadestidspunktet forestod husholdnin-

- 9 -

gen i det fælles hjem med T■■■■■■■■■■ som i størstedelen af samlivsperioden havde erhvervsarbejde, at hun i denne periode tillige havde en vis tilknytning til arbejdsmarkedet i form af beskæftigelse i en lædervarevirksomhed i marts-april 1990, og herefter i et ikke nærmere oplyst omfang periodevis som afløser i de følgende år, og at hun således udnyttede sin resterhvervsevne.

Landsretten finder herefter, at sagsøgeren er omfattet af den dagældende regel i erstatningsansvarslovens § 8, stk. 1, hvorfor der gives sagsøgeren medhold i den nedlagte påstand.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Sagsøgte, Patientskadeankenævnet, tilpligtes at anerkende, at der tilkommer sagsøgeren, V■■■■■■■■■■ erstatning for tabt erhvervsevne efter erstatningsansvarslovens § 8, stk. 1, før den ved lov nr. 463 af 7. juni 2001 indførte lovændring.

Sagsøgte, Patientskadeankenævnet, betaler inden 14 dage i sagsomkostninger 20.000 kr. til statskassen.

(Sign.)

Udskriftens rigtighed bekræftes. Østre Landsrets kontor, den 14 OKT. 2003

P.j.v.

Charlotte Landmose
overassistent

**UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS RETSBOG**

Den 30. oktober 2003 holdt Østre Landsret offentligt retsmøde i retsbygningen, Bredgade 59, København.

Som dommere fungerede landsdommerne Karsten Bo Knudsen, Vagn Joensen og Anders Sejer Pedersen (kst.), førstnævnte som retsformand.

Som protokolfører fungerede sektionsleder Hanne Petersen.

Der foretoges

15. afd. nr. B-573-01:

V [REDACTED]

(advokat Hans-Erik Andersen, besk.)

mod

1) Patientskadeankenævnet

(Kammeradvokaten)

biint.: KommuneForsikring A/S

(advokat Christina Neugebauer)

Ingen var tilsagt eller mødt.

Retten berigtigede i medfør af retsplejelovens § 221, stk. 1, således at der inden afsnittet "Landsrettens bemærkninger" indsættes følgende:

"Sagsøgeren har i påstandsdokument af 28. august 2003 gjort følgende anbringende gældende:

At påstanden er udtryk for det erstatningskrav, som sagsøger har i anledning af skade påført hende i 1992 af læger ansat på V [REDACTED] i forbindelse med behandling med Cisordinol. Retstilstanden før lovændringen i 2001 af erstatningsansvarsloven, herunder § 8, påberåbes, idet nærværende sag endvidere er anlagt før lovændringen.

Det gøres gældende,

at sagsøger hører til den personkreds, der er omfattet af bestemmelsen i den tidligere erstatningsansvarslov, således som bestemmelsen var formuleret før den ved lov nr. 463 af 7.

juni 2001 skete ændring af loven,

at Arbejdsskadestyrelsen 23. august 2001 har fastsat méngraden til 65 %,

at der i en sag mod Storstrøms Amt (V [REDACTED]) er ydet fuld godtgørelse for varigt men på 65 %, jfr. Patientskadeankenævnets afgørelse af 27. december 2001,

at dette afgøres i overensstemmelse med Arbejdsskadestyrelsens vurdering, idet nævnet finder, "at det samlede varige men med overvejende sandsynlighed må anses for værende opstået efter patientforsikrings uvens ikrafttræden",

at Arbejdsskadestyrelsens vurdering vedrørende méngrad er af betydning for sagen, herunder størrelsen af sagsøgers méngrad og dermed for fastsættelsen af erhvervsevnetabserstatning efter § 8,

at sagsøger først ved den massive behandling mister den resterhvervsevne, hun havde, idet hun først i 1995 tildeles højeste invalidepension, som følge af skaden,

at sagsøger godt nok siden 1. januar 1990 har oppebåret

mellemste invalidepension, som nævnt af biintervenienten for K. A/S, men hun besad fortsat en udnyttelig resterhvervsevne, ligesom hun var "til nytte for nogen", jfr. biintervenientens bemærkning herom,

at sagsøger blev tildelt mellemste invalidepension ud fra andre kriterier end den "forkrøbling m.m.", som fandt sted ved skaden, og som forårsagede højeste invalidepension

at sagsøger som følge deraf har lidt et stort tab i førlighed, tale- og tankebrug og dermed også i at kunne udnytte sin resterhvervsevne og har dermed lidt et økonomisk tab

at sagsøger så sent som i 1988 - 1990 arbejdede henholdsvis i 1988 på B i og D i med rengøring; i 1989 på O med montage-arbejde; i 1990 hos A med læderarbejde (virksomheden gik konkurs) og derefter periodevis i nogle år i 1990-erne, jfr. også journalmateriale fra S. for perioden 25. juli 1988 - 7. juli 1995, hvor sagsøgers tilknytning til arbejdsmarkedet fremgår.

I hele perioden frem til sagsøgers indlæggelse på V. dyrkede sagsøger atletik og badminton, hvilket sagsøger nu ikke længere kan på grund af smerter og forkrampede muskler m.m. Sagsøger er således fra 1995 ordineret 2 gange ugentligt fysioterapi, hvilket hun fortsat får, samt fra 1998 ordineret ridning gennem Smertecentret alt for at afhjælpe skaderne i nakke og ryg. Endvidere får sagsøger morfin dagligt 2 gange 50 mg for at tage "toppen" af smerterne efter den påførte skade, og an ikke klare at få mere, da sagsøger da bliver alt for sløv. Det skal hertil føjes, at sagsøger 2 gange månedligt får foretaget blodprøver på grund af den stærke medicin hun skal have med henblik på medicinens påvirkning ifølge det oplyste af de hvide blodlegemer. Der tages forbehold for efterfølgende skader, der måtte opstå i forbindelse hermed,

at sagsøger således ikke allerede i 1990 blev tilkendt højeste førtidspension er netop begrundet i, at man har fundet, at der er en resterhvervsevne, at denne resterhvervsevne blev benyttet i forskellige jobs, jfr. foran, men også i sociale forhold, at sagsøger nu aldrig på grund af sit fysiske og psykiske handicaps ved skaden vil kunne udnytte den resterhvervsevne, som hun havde forud for skaden, at sagsøger som følge deraf har lidt et tab, idet skaden har medført en varig nedsættelse af sagsøgers evne til at skaffe sig indtægt ved egen arbejdsindsats. Så selvom sagsøger stod uden for arbejdsmarkedet på skadestidspunktet, må hendes økonomiske forhold og mulighederne for at få arbejde anses for at være påvirket af tilskadekomsten, således at der tilkommer sagsøger erstatning herfor, at det bestrides, at sagsøger ikke "har været noget for nogen", idet hendes samlever - nævnt i journaler fra hhv. Amtshospitalet i V[redacted] og H[redacted] - forsørgede sagsøgeren, idet han ikke kun har været bistands klient, men arbejdede på K[redacted] i ca. 1 år fra 1989-90, hvor parterne flyttede på landet, og som lastbilchauffør for A[redacted], i 1991, i hvilken periode han ifølge det oplyste også kom i fagforening. Sagsøgeren udførte således arbejde for andre i hjemmet mod hel eller delvis forsørgelse og "var noget for nogen" i en forstand, der berettiger til erstatning for tab af erhvervsevne efter erstatningsansvarslovens § 8, at sagsøger tillige passede samleveren, T[redacted] dreng, M[redacted] når barnet var på besøg hos faderen hver 14. dag, sørgede for mad, hygiejne, gik i Zoo, på Bakken og andre steder med drengen. Dette gjorde hun ifølge det oplyste primært alene, og var således også "noget for nogen" i en forstand, der berettiger til erstatning for tab af erhvervsevne efter erstatningsansvarslovens § 8, at sagsøger således har "været noget for nogen", jfr. oven-

for, og har også været noget for nogen" i andre sammenhænge, idet hun har været med i frivilligt arbejde i socialt regi, passet cafe (som er værested for psykisk syge i V i 1994 og 1995) at hun har deltaget i afdelingsbestyrelse i H

, først som suppleant fra den 16. december 1997 til den 16. april 1998, hvorefter hun indtrådte som afdelingsbestyrelsesmedlem til den 30. marts 2000, men har måttet erkende, at det magter hun ikke, at sagsøgeren har dokumenteret sit tab, at dokumentationen er fyldestgørende, at sagsøger ved skaden har mistet sin førlighed m.m. og hermed sin resterhvervsevne, og derfor er omfattet af den tidligere erstatningsansvarslovs § 8, idet sagen også er anlagt før lovændringen, og således er berettiget til erstatning for sit lidte tab, at selvom sagsøger var førtidspensionist på skadestidspunktet, gøres det endvidere gældende efter fast praksis, at hun som førtidspensionist er omfattet af den tidligere erstatningsansvarslovs § 8, at erstatningskravet i nærværende sag er opgjort i henhold til den tidligere erstatningsansvarslovs § 8, stk. 4, til 275 % af méngodtgørelsen, at procesrente forbeholdes fra skadestidspunktet.

Sagsøgte har i påstandsdokument af 15. juli 2003 gjort følgende anbringende gældende:

Til støtte for den nedlagte påstand om frifindelse gøres det gældende, at sagsøgte med rette har truffet afgørelse om, at sagsøgeren ikke var berettiget til erstatning efter erstatningsansvarslovens § 8.

Den sag angår med andre ord spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren er berettiget til erhvervsevnetabserstatning uanset, at hun ikke har lidt et økonomisk tab, selv om hendes erhvervs-

evne muligvis er blevet yderligere forringet som følge af patientskaden.

Der er mellem parterne enighed om, at sagsøgeren ikke er berettiget til erhvervsevnetabserstatning efter reglerne i erstatningsansvarslovens §§ 5-7. Sagen vedrører således alene spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren hører til den personkreds, der er omfattet af bestemmelsen i erstatningsansvarslovens § 8, stk. 1.

Det gøres gældende, at den sagsøgeren påførte patientskade ikke har påført hende noget økonomisk tab, og at det allerede af den grund stemmer med almindelige erstatningsretlige principper, at hun ikke er fundet berettiget til erstatning for tab af erhvervsevne.

Af den som bilag B fremlagte statusbedømmelse af 8. august 1990 fremgår det, at hun i mange år før 1990 kun havde haft kortvarige ansættelsesforhold og hendes sidste tilknytning til arbejdsmarkedet var en 4 dage varende ansættelse i marts 1989. Endvidere havde sagsøgeren siden 1990 oppebåret mellemste førtidspension og gjorde det også efter skadens indtræden. Patientskaden har således ikke haft økonomiske konsekvenser for sagsøgeren. Sagsøgeren kan ikke antages at kunne have udnyttet den beskedne resterhvervsevne på grund af helbredsmæssige og sociale forhold, også selvom hun ikke var blevet påført patientskaden.

Erhvervsevnetabserstatning efter erstatningsansvarslovens § 8 kan ydes til børn, unge under uddannelse eller til personer, der i det væsentlige har udnyttet deres erhvervsevne på en måde, som ikke eller kun i begrænset omfang har medført erhvervsindtægt.

Det gøres gældende, at sagsøgeren ikke er omfattet af bestem-

melsen i erstatningsansvarslovens § 8. Hun var ikke barn - hun var 42 år -, hun var ikke under uddannelse, og hun udførte ikke på tidspunktet for patientskaden arbejde for andre i hjemmet - "var noget for nogen" -, hvilket er den afgørende forudsætning for, at erstatning efter denne bestemmelse kan kræves. Det forhold, at hun har fra ca. 1997 har stået for bankospil og andre arrangementer for psykisk handicappede, holdt foredrag, og sad i bestyrelsen for beboerforeningen m.v. er således ganske uden betydning for afgørelsen af denne sag.

Det bestrides endvidere som udokumenteret, at sagsøgeren skulle have taget sig af en samlever til gengæld for forsørgelse. Af journalerne fra A [redacted] og H [redacted] fremgår det, at sagsøgeren frem til ca. oktober 1994 havde et samliv med en mand ved navn T [redacted], der på skadestidspunktet modtog bistandshjælp og fortsat gjorde dette i februar 1993. Det må derfor ved afgørelsen af sagen lægges til grund, at sagsøgeren ikke på skadestidspunktet udførte arbejde for andre i hjemmet mod hel eller delvis forsørgelse - "var noget for nogen" - i en forstand, der berettiger til erstatning for tab af erhvervsevne efter erstatningsansvarsloven § 8.

Det gøres derfor samlet gældende, at sagsøgeren ikke er berettiget til erhvervsevnetabserstatning som følge af patientskaden.

Parterne har under deres procedure uddybet disse anbringender."

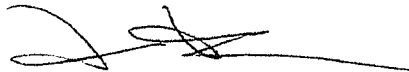
Retten hævet.

(Sign.)

Udskriftens rigtighed bekræftes. Østre Landsrets kontor, den

3/11-03

P.j.v.

Hanne Petersen
sektionsleder